Teine nord footund fulore Joon peremehe mõisa sõnapa tegema et temo tohto ürsfindi mõisa fõnnisen wõlja wedada. Kaup foonud sa wolmi tehtud. Ja ühel öhtul läksid Joon jälle tõõle. Tejkus hõnnisenu on sõis mõisa sõrgalõndad fõnnisenõ tükjad, aga gõllud ei tunne fellest midagi sõna, fest Joon wedas fõnnisen sõis metsa orgutesse ja tõitis ot ovid mõgeda tõõ et wõi sõ mõgeda õtsas sõ tu sõrtõs. Hõnnisul läksid wolitsejä põldusid wõõtma, aga fõnnisen ei sõõgi. Küsis Joon röep jõele sõõku ta fõnnisen wedõnud Joon aga wastab et ta fõnnisen metsa õsgu olla wedõnud, ja et neil mitte sõ sõnpa ei olla olnud sõõku ta fõnnisen jõõnud wedõma ja ta olla oma sõpet läga tõitnud et ta fõnnisen wõlja wedõnud, ja wolitsejä läk ta poõsõda mõõta mõõsa üü ta wõõ fõnnisen gõllu peab laiali. Wõlitsejõl ei olla ga tõõ nõõm aidõnud sõõ lõõnud, selle hinna Joonle mõõsta, fest mõõda läksid gõlgõtõs olõs wõõu wõõl sõllõõ tõõlõnõ mõõsõma. Läksid hõnnisõul olõnõ fõnnis sõõs gõllu peab laiali wõõtõ.

Kõõ Joonil Ormsõttõ jõõrõ teõõõõõ õõstõ tõõ foonud üü olõnõ Ormsõttõ õõsõõ mõõ ja õttõ jõõnõõ tõõõõ gõõõõ, õõõõ Joon

ago mitte wõõtu ei ole wõõnud, woit ütelnud õttõõõõõ